

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **EDEMOST s.r.o.**, IČO 24758752
sídlem Štítného 388/18, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M.
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2020, č. j. 73360/20/7100-20116-010435

takto:

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce **JUDr. Ondřeji Trubačovi, Ph.D., LL.M.**, advokátovi, se sídlem Klimentská 46, Praha 1, **s e p ř i z n á v á** na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částka **8.228 Kč**, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.F.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 2. 2020, č. j. 5919/20/5300-22444-707622, jímž byly podle § 119 odst. 1 v návaznosti na § 117 daňového řádu zamítnuty návrhy žalobkyně na povolení obnovy řízení ukončených pravomocnými rozhodnutími Odvolacího finančního ředitelství ze dne 1. 10. 2018, č. j. 43238/18/5300-22444-707622 a č. j. 43239/18/5300-22444-707622.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve stručně zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Na základě dožádání prvostupňového správce daně byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce ledna až června roku 2015. Do posuzovaného řízení bylo vneseno několik listinných důkazů z jiného daňového řízení, které se vztahovaly ke společnosti GARDIAN INVESTMENT s.r.o. (dále jen „*GARDIAN*“), od které měla žalobkyně obdržet plnění, na základě kterých si následně nárokovala odpočet daně z přidané hodnoty. Plnění od společnosti GARDIAN se měla týkat „*zajištění reklamní kampaně pro 1. FC Slovácko*“, „*zajištění reklamní kampaně Tennis*“ a „*zprostředkování zakázky*“. Z dokumentů převzatých při místním šetření jednoznačně vyplynulo, že 1. FC Slovácko neuzavřela v letech 2014 a 2015 se společností GARDIAN žádnou smlouvu o poskytování reklamních služeb, přestože žalobkyně při kontrole předložila formálně bezvadné doklady vystavené společností GARDIAN, kde bylo jako předmět plnění uvedeno „*zajištění reklamní kampaně pro 1. FC Slovácko*“. Společnost 1. FC Slovácko, a.s. v letech 2014 a 2015 poskytovala reklamní služby společnosti EDECO s.r.o. Žalobkyně dále nepředložila ani nenavrhla žádné důkazní prostředky prokazující, že došlo k faktickému uskutečnění deklarovaných plnění od společnosti GARDIAN. Daňová kontrola za šetřená zdaňovací období byla ukončena se závěrem, že žalobkyni nebyl uznán nárok na odpočet daně uplatněný z přijatých plnění dle daňových dokladů vystavených společností GARDIAN z důvodu neprokázání jejich faktického přijetí. Na základě uvedených skutečností byly vydány dodatečné platební výměry za zdaňovací období leden až červen 2015. Žalobkyně proti těmto dodatečným platebním výměrům podala odvolání. Odvolací finanční ředitelství se ztotožnilo se závěry prvostupňového (dožádaného) správce daně a dne 1. 10. 2018 vydalo rozhodnutí č. j. 43238/18/5300-22444-707622, kterým změnilo dodatečný platební výměr za zdaňovací období leden 2015, a dále rozhodnutí č. j. 43239/18/5300-22444-707622, kterým zamítlo odvolání proti dodatečným platebním výměrům za zdaňovací období únor až červen 2015. Dále žalovaný shrnul odvolací důvody (námitky) žalobkyně, vymezil právní základ posuzované věci a aplikoval jej na zjištěný skutkový stav.
3. Žalovaný se dále zabýval vypořádáním jednotlivých odvolacích námitek žalobkyně.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že prvostupňový správce daně ve zprávách o kontrole za šetřená zdaňovací období podrobně odůvodnil, v čem spočívají jeho pochybnosti o faktickém poskytnutí plnění tak, jak je uvedeno na kontrolou dotčených dokladech. Odvolací finanční ředitelství se s kontrolními závěry ztotožnilo a potvrdilo, že v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně. Závěry mají oporu ve spisovém materiálu, rozhodnutí jsou vydaná v souladu s platnými předpisy, nejedná se o nicotná rozhodnutí a nic nenasvědčuje existenci důvodů pro nařízení obnovy řízení. Žalobkyně nesdělila žádné důvody, které by odůvodňovaly obnovu řízení, zejména nesdělila žádné nové

skutečnosti či důkazy, neuvedla, proč tyto důkazy nemohly být provedeny dříve a jaký by měly mít vliv na rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům.

5. Žalovaný se proto ztotožnil se závěrem, který učinilo Odvolací finanční ředitelství. Žalobkyní tvrzené skutečnosti, jakož i navrhované důkazy, nezakládají žádnou z podmínek pro nařízení obnovy řízení zakotvenou v § 117 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně v odvolání neuvedla žádné skutečnosti, které by závěry Odvolacího finančního ředitelství vyvracely, ani neuvádí, v jakých okolnostech je spatřována nesprávnost či nezákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

6. Žalobkyně uvedla, že ze strany žalovaného došlo k řadě řetězcích se pochybení, jež ve svém důsledku vedly k nezákonným rozhodnutím v rozporu se skutečností, a žalobkyně tím byla zcela poškozena. Jediný důvod k doměření daňové povinnosti je ten, že se žalovaný domnívá, že žalobkyně je vědomým daňovým podvodníkem. Žalovaný neuznal, že je na něm, aby doložil a prokázal jím tvrzené skutečnosti, a tvrdí, že důkazní tíži přenesl na žalobkyni. Žalovaný odmítá žalobkyni vydat získané dokumenty a dává jí k tíži, že tyto dokumenty nedoložila. Žalovaný nepředvolal žádného ze svědků, které žalobkyně navrhovala, a odmítl to uvést do protokolu. Žalovaný znemožnil řádný průběh daňového řízení.
7. Žalobkyně a rodina jednatele žalobkyně jsou vystavovány šikaně a žalobkyni je znemožněno podnikat, neboť jí byl zablokován bankovní účet. Žalobkyně se tak dostala do tísně, jež jí znemožnila hradit údajný nedoplatek nebo se nechat zastupovat advokátem, a stala se insolventní. Správce daně uvedl žalobkyni v registru plátců DPH jako nespolehlivou ještě před tím, než bylo jeho rozhodnutí pravomocné, žalobkyně se tak nebude dlouhodobě moci ucházet o bankovní produkty. Žalovaný nepřipustil žádnou stížnost žalobkyně a bez uvedení relevantních důvodů všechny zamítl.
8. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný ignoroval zjištění prvostupňového správce daně, který konstatoval, že došlo k daňovému plnění tak, jak tvrdí žalobkyně, a dále ignoroval další zjevné prokázané náklady žalobkyně. Ze strany žalobkyně a jejích odběratelů došlo k přeplatku na dani. Pravdou není ani tvrzení žalovaného, že žalobkyně v letech 2013 až 2015 podnikala s nulovými náklady. Správce daně při stanovení daně vycházel z nesprávného skutkového stavu, že v řetězci dodávek reklamních kampaní mezi společnostmi GARDIAN, žalobkyní a společností TONDINO SE, participovala i společnost EDECO s.r.o., čímž došlo k údajnému podvodu. Správce daně se svým chováním snažil uměle zajistit splnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů, v době vystavení však žalovanému bylo známo, že koneční příjemci částečně uhradili veškeré v budoucnu doměřené daně, a obava z neuhrazení daní proto nebyla důvodná.
9. Žalobkyně je toho názoru, že správce daně při udělení statusu nespolehlivého plátce vycházel pouze ze skutečnosti, že došlo k naplnění formálních znaků závažného porušení, zcela však opomněl posoudit porušení povinnosti ve vztahu k osobě plátce (žalobkyně) a ani nezohlednil objektivní důvody, které žalobkyni vedly k neplnění finančních povinností (finanční tíseň způsobenou chováním a přístupem správce daně). Žalobkyně odkázala na důvodovou zprávu k zákonu o dani z přidané hodnoty, dle které musí mít porušení povinností, za něž lze získat status nespolehlivý plátce, určitou intenzitu a musí ohrožovat veřejný zájem na řádném výběru daně z přidané hodnoty.
10. Žalobkyně nakonec zdůraznila, že jedna a ta samá daň byla uhrazená dvakrát, žalovaný však tuto skutečnost přehlíží a nesprávně tvrdí, že podruhé daňovou povinnost splnily pouze společnosti LAKUM - AP, a.s., a LAKUM - KTL, a.s. (dále jen „LAKUM“), a ACTRAD s.r.o. (dále jen „ACTRAD“) pouze za společnost EDECO s.r.o., nikoliv za žalobkyni. Výše opakované úhrady se pohybuje kolem 40 000 000 Kč, což mnohonásobně převyšuje údajný daňový nedoplatek.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě a další vyjádření účastníků

11. Žalovaný ve svém vyjádření nejdříve stručně shrnul skutkový stav věci a žalobní námitky žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

12. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně v žalobě uvádí totožné námitky, které uplatnila v odvolání proti rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy řízení, přičemž s těmito námitkami se žalovaný vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Žaloba se vyznačuje značnou nepřehledností uplatněných žalobních námitek, které nejsou formulovány konkrétně, a žalobkyně v nich předkládá argumenty, které se též vztahují k zajišťovacím příkazům, jiným daňovým subjektům nebo k jiným soudním řízením. Žalovaný je toho názoru, že skutková tvrzení vymezená žalobkyní představují toliko výčet tvrzených nezákonností a nesprávností postupu správce daně či Odvolacího finančního ředitelství v daňovém řízení, které většinou nesouvisí s napadeným rozhodnutím, resp. nelze z nich určit, v čem konkrétně žalobkyně spatřuje nezákonnost nebo nicotnost napadeného rozhodnutí.
13. Žalovaný uvedl, že žalobkyně byla v souladu s § 117 odst. 1 daňového řádu povinna uvést, na základě jakého důvodu by mělo dojít k obnově nalézacího řízení. Žalobkyně však v návrhu na povolení obnovy řízení ani v odvolání proti předmětným rozhodnutím žádné argumenty pro naplnění některého ze zákonných důvodů neuvedla ani nedoložila. Tudíž nelze než konstatovat, že žalobkyně nesdělila žádné nové skutečnosti, nepředložila žádné nové důkazy ani neuvedla, proč tyto důkazy nemohly být provedeny dříve. Žalovaný je proto toho názoru, že napadené rozhodnutí nelze shledat nezákonným nebo nicotným a podaná žaloba je neopodstatněná.
14. V replice ze dne 14. 6. 2021 žalobkyně uvedla, že se neztotožňuje s vyjádřením žalovaného a nechápe, proč je jí vyčíslována dodatečná daňová povinnost, když je i žalovanému známo, že neexistuje. Již před pokusem o zahájení daňové kontroly byla ze strany konečných příjemců propagačního plnění ještě jednou zagarantována a zcela uhrazena daň z přidané hodnoty s tím, že tito příjemci si nenárokovali odpočet DPH, z čehož vyplývá, že žalobkyně nemohla poškodit stát.
15. Dle žalobkyně je zřejmé, že žalovaný manipuloval se spisem, vyhrožoval jednatelem žalobkyně a jeho rodině, úmyslně lhal v zajišťovacích příkazech, na odvolání reagoval po třicetidenní lhůtě, bez odůvodnění do spisu nevložil žalobkyní požadované dokumenty, nepředvolal žádného navrhovaného svědka, zatajil, že je mu známo, že si koneční příjemci nenárokují odpočet DPH a že nevznikl žádný nedoplatek na DPH ze strany žalobkyně. Žalovaný dále nereagoval na žádost o převedení spisu z Ostravy do Prahy a v reakci na žádost o zaslání kompletního spisu včetně neveřejné části zaslal pouze část veřejné části. Jednateli žalobkyně bylo znemožněno, aby byl přítomen při předání účetnictví správci daně, přičemž toto právo mu výslovně dává § 86 odst. 2 písm. c) daňového řádu. Souhlas uvedený v protokolu je přitom lživý, neboť správci daně telefonicky sdělil, že s předáním účetnictví bez jeho přítomnosti nesouhlasí.
16. Žalobkyně je toho názoru, že postup správce daně je osobní mstou za nesouhlas žalobkyně se zahájením daňové kontroly, stížnosti žalobkyně na postup správce daně a podané námitky podjatosti a trestní oznámení. Správce daně proto zadržoval účetnictví po dobu 14 měsíců, „zašantročil“ jeho část a pokusil se o jeho vrácení poštou. Tyto postupy svědčí o tom, že správce daně vůči žalobkyni postupoval předpojatě a excesivně a že došlo k manipulaci se spisem.
17. Dle žalobkyně nebyly splněny podmínky pro dožádání, neboť se jednalo o zkoumání obchodů mezi dvěma subjekty se sídlem v Praze a jedním subjektem se sídlem v Brně. Dožádaný správce daně, Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, se navíc o existenci společnosti GARDIAN dozvěděl až z účetnictví žalobkyně, tudíž není pravdivé tvrzení žalovaného, že společnost GARDIAN již byla prověřována. Byli prověřováni koneční příjemci propagačního plnění, společnost LAKUM, ACTRAD a DAV, a tehdy pražská společnost TONDINO SE. Výsledkem bylo zkrácení práv žalobkyně, neboť jí zajišťovací příkazy byly odňaty veškeré finanční prostředky a bylo jí znemožněno osobní jednání u správce daně nebo nahlížení do spisu.
18. V doplnění žaloby ze dne 29. 7. 2021 žalobkyně uvedla, že stěžejním důvodem pro obnovu řízení je skutečnost, že společnosti LAKUM a ACTRAD uhradily daň z přidané hodnoty, což se žalobkyně dozvěděla až po vydání rozhodnutí správce daně. S touto námitkou se však žalovaný dostatečně nevypořádal, když pouze obecně uvedl, že námitky ohledně společností LAKUM a ACTRAD jsou pro projednávané řízení irelevantní, a že odkaz na trestní řízení není relevantní,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

neboť z něj v žádném případě nelze dovozovat, že rozhodnutí, o jehož obnovu se daňový subjekt snaží, bylo dosaženo trestným činem.

19. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2021, č. j. 3 Afs 85/2019-44, v němž soud učinil závěr, že *„chybějící daň je objektivní stav, kdy některý z článků obchodního řetězce nepřiznal či neodvedl daň. Pokud byla daň stanovena tak, že zohledňuje zdanitelná plnění, z nichž je uplatňován jiným plátcem DPH nárok na odpočet, přičemž neexistuje nedoplatek na této dani, pak chybějící daň neexistuje. Není přitom významné, jakým postupem byla daň stanovena, ani jakým způsobem byla stanovená daň uhrazena.“* Žalobkyně má za to, že skutečnost, že si koneční příjemci reklamního plnění, tedy společnosti LAKUM a ACTRAD, nenárokovali odpočet DPH z těchto plnění, je relevantní i pro závěr o doměření daně žalobkyni. Pokud totiž daň byla uhrazena a nebyl nárokován odpočet DPH ze strany konečných příjemců, doměření daně žalobkyni představuje narušení daňové neutrality.
20. Dle žalobkyně je významné, že správce daně od počátku žalobkyni prověřoval z důvodu domnělé účasti na daňovém podvodu. V související věci společnosti EDECO s.r.o. sdělila pracovnice Odvolacího finančního ředitelství při jednání v listopadu 2019, že se jedná o daňový podvod. V únoru 2021 při jiném jednání uvedla, že se o podvod nejednalo. Pravdivé není ani tvrzení, že se k žalobkyni správce daně dostal prověřováním daňového subjektu společnosti GARDIAN, správce daně přitom od počátku věděl, že se jedná o propagaci společnosti LAKUM a ACTRAD na fotbalových stadionech, a že koneční příjemci daní z opatrnosti uhradili ještě jednou. Jednatel žalobkyně se o této skutečnosti dozvěděl z protokolů o jednání před Krajským soudem v Ostravě, kde je jedním z obžalovaných v trestní věci.
21. Žalobkyně má za to, že celé předchozí řízení bylo zcela zmatečné a neprůhledné s velkým množstvím neodstranitelných procesních chyb, v jejichž důsledku došlo k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé.
22. Ve vyjádření ze dne 3. 9. 2021 žalovaný konstatoval, že v replice žalobkyně ze dne 14. 6. 2021 jsou opět uplatněny převážně námitky vztahující se k průběhu původního řízení, které byly z velké části uplatněny v rámci odvolání proti dodatečným platebním výměrům, a které tak byly vypořádány již v rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství. Tyto námitky však nesměřují proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
23. Dle žalovaného je pravdou, že na straně správce daně existovaly indicie o možném zapojení žalobkyně do podvodného řetězce, na jejichž základě byl také vydán zajišťovací příkaz. Z ustálené judikatury vyplývá, že po správci daně nelze vyžadovat, aby v zajišťovacím příkazu, potažmo rozhodnutí o zamítnutí odvolání postavil najisto a detailně prokazoval skutečnosti relevantní pro stanovení daně. K tomuto dojde až v rámci řízení o stanovení (doměření) daně (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2019, č. j. 8 Af 58/2016-81).
24. Žalovaný uvedl, že pro nyní projednávanou věc jsou zásadní ty skutečnosti, na základě kterých byla daň dodatečně stanovena. V průběhu daňové kontroly správce daně zkoumal, zda odpočet daně na základě žalobkyní předložených dokladů od společnosti GARDIAN byl uplatněn oprávněně. K prokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty nestačí pouhé předložení formálně správných daňových dokladů, není-li současně prokázán i faktický stav těmito doklady deklarovaný. Žalobkyně byla vyzvána k prokázání toho, zda byla plnění od společnosti GARDIAN fakticky přijata tak, jak bylo uvedeno na přijatých daňových dokladech. Žalobkyně však nepředložila ani nenavrhla žádné důkazní prostředky, které by prokázaly, že k faktickému uskutečnění deklarovaných plnění došlo. Žalobkyně v důsledku toho neunesla své důkazní břemeno, když neprokázala naplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Žalovaný znovu zdůraznil, že nešlo o případ, kdy by daň z přidané hodnoty byla v původním řízení dodatečně vyměřena z důvodu účasti žalobkyně na podvodu na DPH.
25. Žalovaný proto uvedl, že skutečnost, že koneční příjemci plnění uhradili své daňové povinnosti, resp. nenárokovali odpočet daně, by nebyla s to prokázat, že žalobkyně fakticky přijala plnění

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

deklarovaná na předložených dokladech, kde jako osoba uskutečňující plnění byla uvedena společnost GARDIAN, a u kterých žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně. Taková skutečnost by tudíž nemohla mít vliv na výrok rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství a nejedná se o skutečnost, na základě které by mohla být povolena obnova řízení.

26. Dle žalovaného nelze přisvědčit ani argumentaci žalobkyně, že se žalovaný s touto námitkou dostatečně nevypořádal. S námitkou se již vypořádalo Odvolací finanční ředitelství v rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy řízení a žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že ze závěrů daňové kontroly i odvolacího řízení vyplývá, že daňový subjekt neunesl své důkazní břemeno, když žádný z předložených důkazů nesvědčí o tom, že plnění od společnosti GARDIAN byla fakticky přijata tak, jak je uvedeno v předložených daňových dokladech.
27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že námitky týkající se společnosti LAKUM a ACTRAD jsou pro projednávání řízení irelevantní, neboť se nejedná o důvody, pro které by bylo možné nařídit obnovu řízení, a že žalobkyně tvrzené skutečnosti, jakož i navrhované důkazy obsažené v návrhu na nařízení obnovy řízení, nezakládají žádnou z podmínek pro nařízení obnovy řízení.
28. Závěrem žalovaný uvedl, že zajišťovací příkazy byly zrušeny Městským soudem v Praze, důvodem zrušení nicméně byla změna náhledu soudu na opodstatněnost výzvy správce daně k předložení konvertované plné moci. Soud proto konstatoval opožděnost vydání rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacím příkazům, pro které se tyto staly neúčinnými. Se závěry správce daně, resp. s důvody, které k vydání zajišťovacích příkazů vedly, však soud vyjádřil souhlas.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění /dále jen “s. ř. s.”/), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
30. O podané žalobě městský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť ani jedna ze stran k výzvě soudu nevyjádřila nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Jejich souhlas s rozhodnutím věci bez jednání se tak presumuje (srov. § 51 odst. 1 s. ř. s. věta druhá).
31. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
32. Dne 5. 10. 2018 podala žalobkyně návrh na obnovu řízení ve věci rozhodnutí ze dne 1. 10. 2018, č. j. 43239/18/5300-22444-707622, a rozhodnutí ze stejného dne, č. j. 43238/18/5300-22444-707622, s odůvodněním, že bylo rozhodnuto na základě neúplných, nepodložených a zmanipulovaných podkladů, jež byly nezákonně získány a založeny do spisu.
33. Dne 8. 2. 2018 vyzvalo Odvolací finanční ředitelství žalobkyni k odstranění vad podání. Žalobkyně se k výzvě vyjádřila podáním ze dne 26. 2. 2019, v němž uvedla, že zahájení daňové kontroly považuje za nezákonné. Žalobkyně provedla výčet pochybení pracovníků správce daně, kteří neohlášení zahájili daňovou kontrolu v bydlšti jednatele žalobkyně, tedy v prostorách, které neslouží podnikání, pokusili se vykázat manželku jednatele z domu a manipulovat ji, nesdělili, že jsou pracovníky oddělení rizik, odmítli opustit bydlště jednatele žalobkyně, dokud nepodepíše poučení a protokol, slovně napadali jednatele žalobkyně, uváděli do protokolu nepravdivé údaje a nelegitimovali se. Jednatel žalobkyně byl pod nátlakem donucen podepsat protokol s tím, že do textu protokolu uvedl, že nebyl poučen a poučení tedy nerozumí. Pracovníci správce daně následně odjeli k bydlšti švagrové jednatele žalobkyně, kde na ni volali, ať se legitimuje a že bude odvezena. Dále kontaktovali bývalou účetní žalobkyně s informací, že si přijedou pro účetnictví žalobkyně a společnosti EDECO s.r.o. Jednatel žalobkyně s převzetím účetnictví vyjádřil nesouhlas, pracovníci správce daně však účetní sdělili, že jednatel žalobkyně s převzetím souhlasí. Správce daně účetnictví žalobkyně vrátil až po 14 měsících, a to neúplné po zřejmé manipulaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Žalobkyně na postup správce daně podala několik stížností, které byly vyřízeny konstatováním, že stěžovat si na pracovníky správce daně je nepřipustné a že pracovníci Finanční správy mohou provádět kontrolu. Všechny stížnosti a námítky podjatosti podané žalobkyní zůstaly nevyřízené. Správce daně nepřijal žádný z důkazů navržených žalobkyní a žalobkyni bylo znemožněno se řádně bránit. Dle názoru žalobkyně byla daňová kontrola neplatně zahájena, neboť při ní nebyl dodržován daňový řád a další předpisy, veškeré další úkony a dopady jsou proto neplatné.

34. V doplnění návrhu na obnovu řízení ze dne 8. 4. 2019 a 19. 11. 2019 žalobkyně uvedla, že se fyzická osoba zaručila za údajný dluh společnosti ACTRAD a že společnostmi LAKUM byly z opatrnosti uhrazeny dodatečně přiznané daně. Z toho vyplývá, že údajně neuhrazené daně byly podruhé zcela uhrazeny, správce daně však vyžaduje třetí splnění daňové povinnosti. Skutečnost, že dodavatel – společnost GARDIAN – je nekontaktní, neznamená, že transakce byla zatížena podvodem na dani. Správce daně je navíc povinen specifikovat, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval, a dále řádně prokázat, že daňový subjekt o podvodu na DPH věděl nebo vědět mohl. Správce daně žádným způsobem neprokázal, že jediným a hlavním účelem předmětného dodání služeb bylo získat daňovou výhodu, což je jednou z podmínek pro neuznání odpočtu na DPH pro podvod na dani. Správce daně zadržuje dokumenty, které jasně prokazují oprávněnost zdanitelného plnění. Žalobkyně dále uvedla řadu námitek směřujících proti řízení a postupu správce daně.
35. Dne 13. 2. 2020 vydalo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení, č. j. 5919/20/5300-22444-707622, kterým byly zamítnuty návrhy na povolení obnovy řízení ukončených pravomocnými rozhodnutími Odvolacího finančního ředitelství č. j. 43238/18/5300-22444-707622 a č. j. 43239/18/5300-22444-707622 ze dne 1. 10. 2018. Odvolací finanční ředitelství v odůvodnění rozhodnutí uvedlo, že námítky žalobkyně se netýkají posuzovaného řízení nebo již byly uplatněny a vypořádány v rozhodnutích o odvolání, nebo měly být uplatněny v odvolacím řízení. Odvolací finanční ředitelství neshledalo žádný důvod pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 daňového řádu, neboť nebyla naplněna žádná z podmínek pro obnovu řízení.
36. Proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství podala žalobkyně dne 19. 3. 2020 odvolání. Dne 28. 5. 2020 vyzvalo Odvolací finanční ředitelství žalobkyni k odstranění vad odvolání. Žalobkyně se k výzvě vyjádřila doplněním ze dne 8. 9. 2020, v němž uvedla totožné argumenty a námítky jako v řízení o návrhu na obnovu řízení. Žalobkyně dále uvedla, že správce daně záměrně ignoruje fakt, že koneční příjemci služeb žalobkyně z opatrnosti zcela uhradili veškerou možnou a v budoucnu doměřenou daňovou povinnost včetně sankcí v celkové výši cca 39 000 000 Kč, ze strany žalobkyně a jejích odběratelů tedy došlo k přeplatku na dani, nikoliv nedoplatku. Žalobkyně se tuto skutečnost dozvěděla dne 6. 3. 2019 po vydání dodatečného platebního výměru a dne 17. 7. 2020 z protokolu o hlavním líčení u Krajského soudu v Ostravě, sp. zn. 34 T 4/2018. Jedná se tedy o skutečnosti, které nastaly před rozhodnutím správce daně, ale žalobkyně se o nich dozvěděla až poté.
37. Ve stanovisku ze dne 24. 10. 2020 navrhlo Odvolací finanční ředitelství zamítnutí odvolání žalobkyně s odůvodněním, že žalobkyně v odvolacím řízení opakuje námítky, které již dříve uplatnila v rámci odvolacího řízení proti dodatečným platebním výměrům. Tyto námítky již byly vypořádány v rámci rozhodnutí o odvolání proti těmto platebním výměrům a v rámci rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení. Odvolací finanční ředitelství proto plně odkázalo na odůvodnění svých předchozích rozhodnutí ve věci.
38. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství potvrdil.
39. Úvodem považuje městský soud za vhodné připomenout, že rozsah reakce soudu na konkrétní žalobní námítky je, co do širě odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li soudem vypořádány alespoň základní námítky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští ve své

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

judikatuře i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, či rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24 nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

40. Samotnou okolnost, že soud nepřisvědčí argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch. Není rovněž smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).
41. Podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu může být obnova řízení povolena za současného splnění následujících podmínek: **i)** existence nových skutečností nebo důkazů, **ii)** nemožnost uplatnit tyto skutečnosti nebo důkazy v řízení již dříve bez zavinění adresáta rozhodnutí nebo správce daně, **iii)** způsobilost těchto skutečností nebo důkazů mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.
42. Podle § 119 odst. 1 daňového řádu obnovu řízení povolí nebo nařídí správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni, a neshledá-li důvod povolení obnovy, návrh zamítne.
43. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č. j. 2 As 188/2018-19, uvedl, že předmětem řízení o povolení či nařízení obnovy řízení podle § 117 a násl. daňového řádu není přezkoumávané rozhodnutí v úzkém slova smyslu, jak je tomu u zkoumání, zda takové rozhodnutí je, či není nicotné, nýbrž to, zda jsou dány důvody k opětovnému „otevření“ řešení věci původním rozhodnutím již vyřešené.
44. V řízení o návrhu na obnovu řízení správní orgán nezkoumá, zda bylo předmětné rozhodnutí nebo postup správního orgánu, který rozhodnutí vydal, v souladu s právními předpisy, či zda byl řádně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgán pouze zkoumá otázku, zda jsou naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení podle § 117 odst. 1 daňového řádu. Správní orgány byly tedy v tomto případě povinny zkoumat, zda každá skutečnost a každý důkaz, jimiž se dokládá návrh na povolení obnovy řízení, odůvodňuje povolení obnovy řízení či nikoliv. Rozhodnutí, jímž se v odvolacím řízení zamítá odvolání proti rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh na obnovu řízení a které je odůvodněno skutečnostmi vyvracejícími navrhované důvody obnovy, je v souladu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, č. j. 6 A 86/2002-55).
45. K námitkám žalobkyně proti postupu správce daně, Odvolacího finančního ředitelství a žalovaného, kdy žalobkyně provedla obsáhlý výčet pochybení v proběhnuvších řízeních a při daňové kontrole, soud konstatuje, že předmětem přezkumu v projednávané věci není zákonnost postupu orgánů v daňovém řízení, nýbrž nepovolení obnovy řízení. Argumentaci žalobkyně týkající se postupu správce daně měla žalobkyně uplatnit již v rámci správní žaloby proti rozhodnutí v řízení, jehož obnovu se v projednávané věci domáhá (v řízení před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 5 Af 47/2018).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

46. S ohledem na shora uvedené neshledal soud námitky žalobkyně týkající se zákonnosti rozhodnutí správce daně a jeho postupu v řízení důvodnými, neboť nejsou relevantní pro přezkum důvodnosti zamítnutí návrhu na obnovu řízení.
47. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že daň byla uhrazena společnostmi LAKUM a ACTRAD, což se žalobkyně dozvěděla až po vydání rozhodnutí správce daně, přičemž s touto námitkou se žalovaný dostatečně nevypořádal, když pouze obecně uvedl, že pro projednávané řízení je irelevantní.
48. Z předmětných rozhodnutí ze dne 1. 10. 2018, č. j. 43238/18/5300-22444-707622 a č. j. 43239/18/5300-22444-707622 (jsou obsahem soudního spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 5 Af 47/2018) vyplývá, že důvodem pro neuznání nároku na odpočet daně uplatněný žalobkyní a pro vydání dodatečných platebních výměrů byla skutečnost, že žalobkyně neprokázala faktické přijetí plnění od společnosti GARDIAN, tj. nešlo o odepření odpočtu z důvodu zapojení žalobkyně do podvodného řetězce na dani z přidané hodnoty.
49. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost tvrzení a povinnost důkazní stíhá v daňovém řízení zásadně daňový subjekt. Ten je povinen v rámci řízení přemýšlet, jaké skutečnosti by mohly ke splnění této jeho povinnosti přispět, a patřičně tuto svou úvahu procesně projevit (srov. např. rozsudek ze dne 5. 4. 2018, č. j. 2 Afs 11/2017-24). Žalobkyně proto – dle správce daně - neunesla důkazní břemeno, když přijetí plnění neprokázala. Nebyly tedy podle správce daně splněny podmínky pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty podle § 72 odst. 1 zákona o DPH. Tato otázka byla mezi správcem daně a žalobkyní sice sporná, je však současně předmětem řízení o žalobě, kterou se žalobkyně domáhá přezkoumání vydaných rozhodnutí (v řízení před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 5 Af 47/2018).
50. Pro osud projednávané věci je pak rozhodující to, že i když koneční příjemci plnění LAKUM a ACTRAD splnili daňovou povinnost a nenárokovali odpočet daně, nemá to vliv na stěžejní otázku pro řízení o doměření daně žalobkyní tj. na prokázání fakticity plnění přijatého žalobkyní od společnosti GARDIAN, tj. na prokázání splnění podmínky pro uznání odpočtu podle § 72 odst. 1 zákona o DPH. Pokud tedy i LAKUM a ACTRAD daň splnili, tato skutečnost není způsobilá zvrátit výsledek nynějšího řízení a změnit výrok rozhodnutí ani Odvolacího finančního ředitelství ani žalovaného.
51. To, že podstatou doměření daně bylo neprokázání fakticity plnění od společnosti GARDIAN, pak obsahuje odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 4 a 5. Důvody, pro které v projednávané věci (tj. pro osud rozhodnutí o obnově) Odvolací finanční ředitelství ani žalovaný neshledali relevantní ty skutečnosti, které se týkají daňových povinností LAKUM a ACTRAD, jsou tak z napadeného rozhodnutí srozumitelné. Závěr žalovaného, že námitky týkající se společností LAKUM a ACTRAD jsou pro toto řízení o obnově irelevantní, je poté zcela logický a v souladu s podstatou sporu v doměřovacím a nynějším řízení.
52. Městský soud proto ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Na základě shora uvedených skutečností se soud neztotožnil s žádnou žalobní námitkou, žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

54. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníku řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).
55. Městský soud žalobkyni usnesením ze dne 30. 6. 2021, č. j. 10 Af 3/2021 - 34, ustanovil žalobkyni zástupce JUDr. Ondřeje Trubače, Ph.D., LL.M., advokáta. Na nákladech zastupování žalobkyně městský soud přiznal zástupci odměnu za 2 úkony právní služby ve výši **3.100 Kč** za jeden úkon, vše podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (příprava a převzetí věci, podání k soudu – doplnění žaloby ze dne 29. 7. 2021), k tomu městský soud zástupci přiznal paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon, celkem tedy **600 Kč** (2 x 300 Kč). Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů se tedy zvyšuje o tuto částku (srov. § 35 odst. 10 s. ř. s.), tj. **1.428 Kč**. K výplatě celkové částky z účtu městského soudu ve výši **8.228 Kč** (2 x 3100 + 2 x 300 + 1428 Kč) stanovil městský soud přiměřenou lhůtu. Náklady zastupování žalobce platí stát podle § 35 odst. 10 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. ledna 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.